

FM 100-5

שלבי ההתפתחות הטקטית

גנרל דון א. סטארי, צבא ארה"ב

ביולי 1976 התפרסמה בארה"ב המהדורה החדשה של תקנון השדה FM 100-5. במהדורה זו הוצגה תפיסת יסוד חדשה לניהול קרב היבשה, שהייתה בתוקף בשנים 1970—1973, ועודכנה על-פי מה שנראה לאמריקנים כלקחי מלחמת יום-הכיפורים. עיקרה של התפיסה החדשה של ארה"ב לנצח בקרב הראשון ולעשות זאת על-ידי הגנה פעילה. מאז פירסומו, עורר תקנון זה ויכוחים רבים במערב. במאמר שלפנינו מתאר הגנרל סטארי, המשמש כיום כמפקד פיקוד ההדרכה ותורת הלחימה (TRADOC) של הצבא האמריקני, כיצד התפתחה התפיסה החדשה ומה השלכותיה על שדה הקרב העתידי.

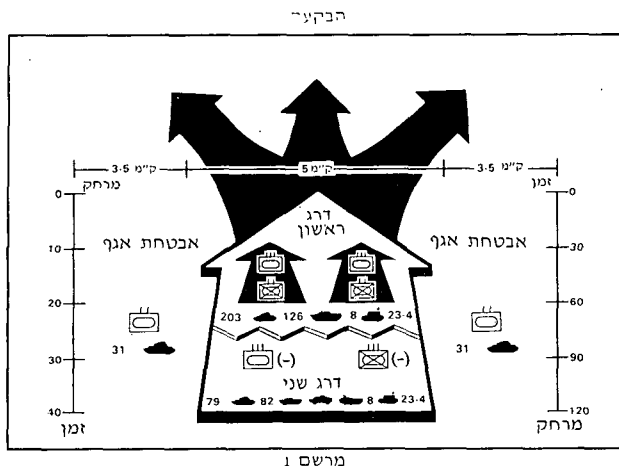
מובט בידי האויב עדיף-הכוחות. מכאן צמחו התפיסות המבצעיות המופיעות ב-FM-100-5. על המגו, בהשתמשו בקרקע כמכפיל בעל ערך קרבי, להעמיק מבטו לתוך מערך האויב כדי לאתר את הדרג השני, לנוע במהירות כדי לרכז כוחות, ולהכות את התוקף במהירות בטרם יוכל הדרג השני לחבור עימו. ההגנה הפעילה אינה ההגנה הניידת הישנה שהוענק לה שם חדש. זו תפיסה חדשה וככל שנקדים להכיר בשוני, כן נקדים לבצע את משימתנו. הטקטיקה שלנו היא המנחה את מבנה הכוח ואת פיתוח אמצעי הלחימה. היא גם מציינת את הצורך בשיפורים באימונים. צוות הקרב המשולב אותו אנו מציבים בשדה הקרב העתידי חייב להיות מסוגל לנצח הן בקרב הראשון והן בקרב האחרון. ככלל דבר אחר, עדיין יש מקום לשיפורים. אם אנו רוצים לנצל את תפיסותינו המבצעיות באופן מירבי, עיסוק מתמשך בנושא חיוני לשמירת דינאמיות הטקטיקה שלנו.

התפיסות המבצעיות שהוצגו ב-FM-100-5 לא היו מערכת שרירותית שנוצרה מתוך החלל הריק. שלושה גורמים השפיעו על מטה הצבא שערך בשנים 1970—1973 ניסיון לעצב את צבא-העתיד. ראשית, לא הייתה שום מדיניות-צבא מוגדרת דו-הצורך. שנית, הייתה החלטה נחושה להימנע ממלכודת-הפתאים של אימונים לצורך ניצחון במלחמת עבר, במקום לעסוק בבעיות העתיד, ולבסוף, נוכח הצבא לדעת שתכנית המודרניזציה הוזנחה בזמן מלחמת ויאט-נאם, ושיידרשו שנים לחזור לקצב הקודם שלה. משתי המלחמות שנראו כאפשרויות בעתיד: מלחמה ממוכנת והתערבות מעבר לים, המלחמה הממוכנת באירופה במסגרת נאט"ו, למרות סבירותה הפחותה, היא החשובה יותר במונחים של קיום לאומי ושל שלומה של התרבות המערבית. מתוך ניתוח יכולתו של האויב הפוטנציאלי, ובעקבות לימוד יותר מ-1000 קרבות-טנקים, מתברר שחצד הנחות מספרית אינו בהכרח

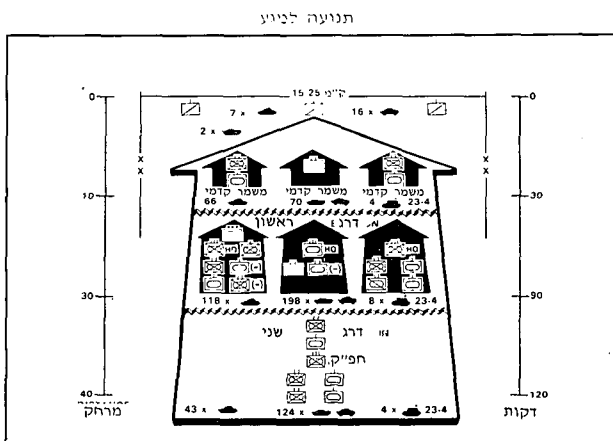
הממוכנת. כאן היה שדה קרב גדוש במערכות נשק מתוחכמות רבות ומרשימות, במספר גדול יותר משנתקלנו בו אי פעם. השמיים מעל שדה הקרב, שנשלטו על ידי מערכות הגנה נ"מ מודרניות, הפכו מסוכנים יותר. מכשולים על הקרקע, רובם מעשה ידי אדם, שיבשו בצורה רצינית את מבצעי כוחות היבשה. פיקוד ושליטה היו מסובכים בסביבה המשופעת במערך כות לוחמה אלקטרוניות מתוחכמות. אכן מסתבר, שרק צוות קרב משולב ורועות, אינטגרטיבי ומאומן ביותר מסוגל לנצח. כנגד מה עתידים אנו להילחם? כמעט כל צבאות האויב הפור-טנציאליים הם ממוכנים ונשענים על תפיסות מבצעיות, ועל ארגון וציוד סובייטיים. תפיסות היסוד הן מאסה, תנופה, וקרב-יבשה רצוף. מאסה פירושה כמויות גדולות וריכוז הכוח. תנופה משמעותה התקדמות מתמדת בשיעור 40-50 ק"מ ביום. קרב רצוף פירושו דירוג הכוחות והטלת יחידות תוך כדי קרב האחת בעקבות האחרת ללא אתנחתא. ציוד ראיה מודרני משני הצדדים יאפשר לקרב להימשך משך כל שעות היממה, בעשן ובתנאי מזג אוויר גרועים.

מעשית, הבקעת-האויב יכלה להיעשות כך: דיביזיית טנקים שלמה, המונה כ-300 טנקים, מתפרשת בחזית צרה שרוחבה אינו עולה על חמישה ק"מ, ונערכת בשני דרגים. (סך-כל הציוד הקרבי בכל דרג מופיע בציור מס' 1. עומק המערך במונחים של ק"מ וזמן מופיע בעמודות השמאליות והימניות). בתנועה אל היעד עשויה דיביזיית-חי"ר מוסע להתפרס ברוחב של 15-20 ק"מ, ולהחלק לדרגים: סיור, משמר, משמר-קדמי, דרג ראשון ושני. רוחב החזית רחב יותר מזה של הבקעה, אבל למהירות אותה חשיבות (ציור 2). ריכוז מבצעי כבעיה, משתלב כבעיה גדולה יותר: נטייתנו ההיסטורית להיות בנחיתות מספרית, להפסיד את הקרבות הראשונים, ואז לגייס את כוחותינו כדי לזכות בעדיפות מספרית על אויבינו וכך לנצח במלחמה. המבט שהפנינו לעתיד מצביע בבירור על כך שהיגיון זה פשט את הרגל. וכך, הגענו לשורש הבעיה, האם אנו יכולים לקוות שנוכל להילחם בנחיתות מספרית ולנצח? אילו תפיסות מבצעיות דרושות כדי להביס אויב עדיף? אין חוק הקובע שהצד נחות הכוחות מפסיד, וזאת על אף שמתמטיקאים וסטטיסטיקאים מאמינים ומנסים לשכנע בקיומו. האם עלינו להודות בתבוסה במלחמה מעין זו ובמיוחד באירופה? האם אנו מחזיקים חמש דיביזיות באירופה שערכן סמלי בלבד, "כוח בני-ערוכה", או שיש לנו סיכוי לנצח?

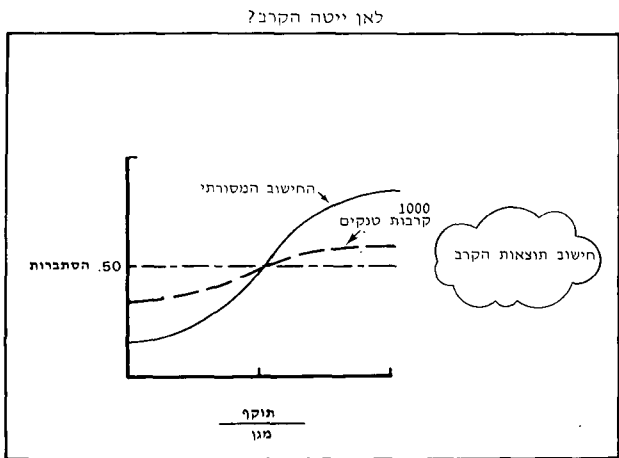
התשובה לשאלות נעוצה, במידה מה, בתופעה המיוחדת של הלהימה בתנאי נחיתות מספרית (ציור מס' 3). כאשר חישובנו את הסתברות הניצחון של תוקף על מגן ביחסי כוחות של 1 תוקף 5, או 5 תוקף 1, יצר החישוב המקובל את העקומה המופיעה בציור בקו רציף. וכך, אם היית 1 התוקף 5, לא היו לך סיכויים לנצח. אבל, אם היית 5 התוקף 1 — ניצחת תמיד. נתון זה אינו מעורר ביותר לגבי מדינה שכוחותיה, אפילו הם מתוגברים בבעלי ברית, יהיו בנחיתות בראשיתו של העימות ויאלצו להישאר כך במשך זמן ארוך. אבל, ההיסטוריה של 1000 קרבות טנקים סיפרה סיפור שונה למדי. נראה שהסתברות הניצחון השתנתה מעט, ללא התחשבות ביחסי הכוחות, כפי שנראה בקו המקווקו בציור. ללא ספק, יש משהו בקרב שאי אפשר לתארו בשימוש בחישוב מסורתי. כוחות צבא יכולים להילחם בנחיתות מספרית. לעיתים תכופות הם אכן נלחמו כך, ואף ניצחו. ולכן,

מרשם 1

מרשם 2

מרשם 3

יש לחזור לשאלה המקורית: אילו תפיסות מבצעיות עלינו ליישם? וזאת — בהיותנו מודעים לבעיות של אירופה-של-נאט"ו, ולמדיניות האוסרת לתקוף ראשונה, כאשר מהגסיבות ברור, שנתחיל במלחמה שם במגננה. ההגנה נראתה גם כתחום-מחקר מושך הודות ליתרונות הטבעיים שהיא מעניקה לכות נחות — ובמיוחד היתרון של השימוש בקרקע כמכפיל את העוצמה הקרבית.

הערכנו שחיוני להשתמש בקרקע כדי להכות את האויב, לנצל את נטייתו לרכו מאסה ללא התחשבות בשטח. כידוע, מוותר המגן על היוזמה לטובת התוקף. אבל אנו האמנו גם, שכדי לנצח, עלינו לזכות מחדש בזימה. יהיה צורך לתקוף, ואפילו לפרקי זמן קצרים, לתקוף תוך כדי הגנה. על מנת להימנע מהתקפות התאבדות מאסיביות מצינו, הכלל שלנו יהיה התקפות מתוך מגננה על-ידי אש ותמרון בזמנים ובמקומות קריטיים. כתוצאה מכך, נוצרה תפיסת-יסוד מבצעית האומרת: צפה לעומק כדי לאתר את הדרג השני, נוע מהר כדי לרכו כוחות, הכה במהירות כדי לתקוף לפני שהאויב יוכל לנפץ את ההגנה, וסיים את הקרב במהירות לפני שהדרג השני מגיע; וכל זאת תוך כדי ניצול היתרון הטבעי של המגן, הקרקע, כדי להכפיל את כוח ההגנה.

כיצד להביס התקפת הבקעה בנוסח הסובייטי

בעיות רבות חצו בין תפיסת-היסוד המבצעית הקצרה והתכ-ליתית, לבין תיאורה המלא והמורחב בספר תקנון השדה. התורה המלאה לא נוצרה בקלות. תפיסות-מוקדמות היו צריכות להי-בתן מחדש, להשתנות או להידחות. תפיסת-היסוד המבצעית החדשה חשפה בעיות חדשות וקשות. אנו בחרנו לתאר כיצד להביס את התקפת ההבקעה בנוסח הסובייטי, בהאמינו שאם נוכל לעשות זאת, נוכל גם לפתור את הבעיות האחרות. נוכחנו לדעת שארמיית אויב משולבת-זרועות מתפרסת בהתקפה לעו-מק של כ-100 ק"מ. דיביזיות הדרג הראשון שלה משתרעות עד לעומק של 30 ק"מ. דיביזיות הדרג השני של ארמיית הדרג הראשון נמצאות בעומק 50 עד 60 ק"מ. במרחק 120 ק"מ נמצא-אים מרכיבי הסיוור של ארמיית הדרג השני.

בהתאם לתפיסת-היסוד המבצעית שלנו, עלינו "לראות לעומק". עד לאיזה עומק? לאיזה פירוט? לאיזה רמה? באיזו מסגרת זמן? כיצד ועם מה? ככל שתפיסת-היסוד התפתחה החלו להו-פיע תשובות לשאלות אלה, והתפתחה סכמה של תמרון. גיבשנו מסקנה שעל מפקד בריגדה לקבל אינפורמציה מודיעי-נית אודות חטיבות הדרג השני של דיביזיות הדרג הראשון; על מפקד הדיביזיה לקבל אינפורמציה מודיעינית על דיביזיות הדרג השני של ארמיות הדרג הראשון; ומפקד הקורפוס חייב לדעת על ארמיית הדרג השני. בדרך כלל, ככל שמפקד צריך לצפות עמוק יותר, כן עליו לסמוך על מקורות שאינם בשלי-טתו המיידית. כדי להשיג את המידע המתאים על כל מפקד לנהל מבצע החלטתי וחסר פשרות, בהשתמשו במקורותיו שלו ובסוכנויות חיצוניות לאיתור מטרות ולמעקב אחריהן.

כדי להגן בהצלחה, על המגן לפרוס כוחות שיאתרו את האויב ויכפו עליו לפתוח במתקפתו העיקרית לפני שיגיע לכוחות המגן העיקריים. במינוח הישן, מכונה פעולה זו הפעלת המסך המאבטח. אבל שימוש במונח הישן לא עזר לטקטיקנים רבים, שכן הם העניקו למונח זה גם את משימתו הישנה. מכל מקום,

מסך מחפה זה היה שונה: הוא נועד להילחם, ולא סתם להרוויח זמן, אלא להטעות את האויב באשר למיקומו של איזור הקרב העיקרי שלנו, ולמשוך אותו אל מחוץ למטריית ההגנה ב"מ שלו.

כוחות המסך המאבטח פשוט לא יוכלו להרשות לעצמם לירות מעט, מעט מדי, ולסגת לאחור מוקדם מדי ועמוק מדי כפי שמקובל בנוסח הפעולה המסורתית של מסך מאבטח. עתה על המסך המאבטח להגן. על גדודיו וטייסותיו להילחם, כמו שיעשו יחידות מקבילות במרחב הלחימה העיקרי, מקום בו נועד להי-ערך קרב-ההגנה המכריע. ברמת הגדוד ומתחתיו ניתן לנצח בקרב העיקרי רק על-ידי השמדת האויב על-ידי פגיעה במטרות. הסבר פשוט של נושא הפגיעה במטרות הוא הקביעה כמה מט-רות יש להשמיד ובאיזה זמן כשיש כוונה להביס את האויב התוקף. גדוד יצטרך להשמיד כ-250 מטרות בתוך 10 דקות; הדיביזיה — 2000 מטרות ויותר תוך שעות, ואולי תוך ימים; הקורפוס — 3000 מטרות ויותר בשלושה עד חמישה ימים. לגבי הצורך "לנוע במהירות": אם דיביזיה אמריקנית, הפרוסה ברו-חב של כ-40 ק"מ, מותקפת על-ידי מערך התקפת-הבקעה, על מפקד הדיביזיה לרכו בזמן קצר מאוד שבעה או שמונה גדודים מתוך 11 או 12 מאלה שתחת פיקודו, ולמלא את השטחים שהת-רוקנו עקב כך מגייסות ע"י הפעלת יחידות מוטסות במסוקים ותקיפות במסוקי-תקיפה. אנו קראנו לזה "ההגנה הפעילה".

האמנו שנוכל לנצח בקרב שיתחולל במרחב הלחימה העיקרי, על-ידי פגיעה במטרות, התרכוזות באגפי ההתקפה ופריסה לעומק החזית. הקרבות יתבצעו בסדרה של מרחבי לחימה ומערכי לחימה עמוקים יותר ויותר עד לבלית התקפה. מכל מקום, לא יתבצעו שום התקפות-נגד מאסיביות, בנוסח המקובל, כאלה שמטרתן לשלוף את האויב החוצה. אנו בנחיתות מספ-רית — המתרות שבהחזקת כוח עתודה גדול הן מעבר להישג ידינו. הרעיון לוותר על כוח העתודה הינו הרעיון שקשה ביותר לשכנע בו כשמציגים את דוקטרינת ההגנה הפעילה. משמעותו שלראשונה, חייב כל אחד מהכוחות האחרים למלא את תפקידו כהלכה.

היו שהבינו כי הכוונה לוותר על העתודות לחלוטין אך לא כך המצב. מטרותנו הייתה לומר שבעיית הפגיעה במטרות עלולה להיות חמורה, במיוחד נגד התקפות-הבקעה, עד כדי כך שמפק-דים לא ירשו לעצמם להחזיק עתודות. אם אכן יוחזק כוח בע-תודה, סביר שיפרסוהו בעומק הגזרה לאורך ציר תנועה ראשי, וזאת כדי לקדם אפשרות שהמאמץ העיקרי ההתקפי יתפתח לכיוון זה, או שישתמשו בו בגזרות השונות על-ידי העברתו במהירות למקום בו יאותר המאמץ העיקרי. מונחים אלה היו מוכרים מזה שנים בדוקטרינה המשוריינת-הממוכנת: במקום בו הכוחות מצומצמים, העתודה היא הכוח שאין משתמשים בו, או שמשתמשים בו באופן מועט ביותר.

לגדודים לא תהיה עתודה, ואילו לבריגדות תהיה או לא תהיה, לפי החלטת מפקד הדיביזיה. אם לדיביזיה תהיה עתודה, לברי-גדה לא תהיה. מפקד קורפוס יכול להורות לדיביזיות שלו לדרג בריגדות בעומק לאורך ציר-תנועה עיקרי בגזרת הלחימה העי-קרית. בריגדות אלה יכולות להיות מופעלות על-ידי מפקדי הדיביזיות, אבל רק באישורו של מפקד הקורפוס. הן תהיינה עתודות הדיביזיה והקורפוס גם יחד. מצב זה יימשך עד שתגענה יחידות תיגבור בעוצמה מספקת, ו/או עד שהקרב יתייצב במידה

מספקת שתאפשר בניית עתודה. גם כשתהיה עתודה, נראה שהיא תופעל אחרת משמופעלת העתודה ב"הגנה הניידת". הסיבה שהניעה אותנו להאמין שאפשר להשמיד כמות גדולה של כוחות אויב משוריינים המתקדמים אלינו במבנים מאסיביים, יכולה לפעול גם נגדנו. זה השונה והמבדיל בין ה"הגנה הפעילה" ל"הגנה הניידת".

האלטרנטיבה — אחזקת כוח עתודה גדול ככוח להתקפות נגד, נראה שאינה אפשרית. פשוט, אין די כוח. מכאן ברור שיש צורך בהתקפות נגד רבות. עלינו לזכור כי אנו עוסקים בתקיפה באש, בתנועה ואש. יש לזכור שכאשר מתרומם המגן מהקרע ומתחיל לתמוך, הוא מוותר על היתרונות שהעניקה לו הקרע. נראה, שתפיסה זו קשה לעיכול משהנחנו. אבל, מסתבר שגם אויבנו הקדישו תשומת-לב מועטה בלבד לשטח, ולכן, הופך אפקט ההכפלה הקרבי של השטח אם נלמד כיצד להשתמש בו כהלכה, לאחד מיתרונותינו הגדולים ביותר. התקפות נגד נשארו חשובות, כבעבר, אך הן תערכנה במידה קטנה יותר, ומהר יותר. לא בזהירות, אבל בתשומת-לב רבה.

הדיביזיה היא בדרך כלל הדרג הנמוך ביותר בו מתוכננות התקפות נגד. התקפת נגד מעצם ההגדרה, היא "התקפה חפוזה", וכשאינה מצליחה על הדיביזיה לנהל "התקפה סדורה". ככל שנתעמק נראה הדבר הגיוני יותר ויותר. אלה שביקרו תפיסה זו בגלל היעדר כוח גדול להתקפת נגד התלוננו שוב ושוב על טבעו הנקבובי של שדה הקרב העיקרי — בו הכל מוטל קדימה. אבל החזקת כוח עתודה גדול לא יכלה להפוך את שדה הקרב לסמיך יותר. למעשה קרה ההיפך. אי אפשר להחזיק במקל משני קצותיו.

תקיפת מערך המוגן לפי הדוקטרינה הסובייטית

מצאנו שכדי לתקוף, יש ללמוד כיצד מגן האויב, ומהו דירוג-כוחות אופייני לדוקטרינת ההגנה שלו. הגנת היריב מנסה לתעל ולהטות את כיוונה של כל התקפה, ולתקוף נגד בצורה מאסיבית במקום ובזמן לפי בחירת המגן. שני המאפיינים הבולטים החשובים ביותר בהגנה הם דחיסות כוחות, ועוצמתם המאסיבית של כוחות התקפת הנגד — ל"חזית" הסובייטית עתודה של ארמיית טנקים שלמה.

תפיסת-היסוד האופרטיבית שלנו היא לראות עמוק, לרבו את הפוח, לשתק את אש האויב, ולהכות בעורפו. העקרונות של "לראות עמוק", בהם דגנו, ישימים גם לכאן. תפיסת התקפה זו שונה במידת מה מבעבר. התקפת שטחי העורף של האויב הפכה להיות עתה מאפיינן מפתח של כל התקפה, ולא רק של מבצע מיוחד. כל זאת מפני שהקרב העיקרי חייב להיות נגד הדרג השני, שאם לא כן, עלולים אנו להיקלע לקרב התשה שיחזיר אותנו לטקטיקה של מלחמת העולם הראשונה. התקפת שטחי העורף של האויב הולכת בד בבד עם רעיון ה"לראות לעומק". המתקנים העורפיים של פיקוד, שליטה, תקשורת ותיספוקת היו חלקים פגיעים של האויב במבצע הגנה.

אם נוכל להשמידם באש, תמרון או פריצה דרכם, או-או יישר ליכודה של ההגנה. ההתקפה ב-FM-100-5 הייתה המטרה העיקרית לביקורת. המבקרים טענו שלא שמנו עליה דגש. במובנים של ספירת עמודים ותיאורים גרפיים, ייתכן שכך הוא הדבר, אבל אין זה משמעותי. אי הדגשה היא מנקודת-מבט של עין הקורא או של מוחו. ייתכן, שבמשך 20 שנה היינו צבא שנתן

דעתו להגנה. עלינו לשנות זאת, אבל הדפסת פרק ההתקפה בדם אינה הדרך הנכונה. יש להטביע זאת במוחות החייליים. ההגנה הטובה ביותר עודנה, כמו בכדורגל, ההתקפה הטובה. "ההגנה הפעילה" תוכננה כמות שהיא כדי לבלום את היריב, להשמיד את כוחו ההתקפי, כך שנוכל לצאת למתקפה. ונקודה חשובה אחרונה. בשנים 1970—1973 האמנו, שעל-ידי תיאור הקרב, נוכל לפתח מכלול של טקטיקה, מבנה-כוח, ציוד ואימון. תפיסת-היסוד האופרטיבית — הטקטיקה — קובעת עתה את קצב בניית הכוחות ופיתוח הציוד. אבל לא שכחנו את החלק האחרון — האימונים. מהטקטיקה, גורנו עקרונות אימון חיוניים. עקרונות אלה מניחים שמלחמות מוכרעות על-ידי אומץ ליבם של החיילים, איכות המנהיגים, וטיבם של האימונים. לגבי אומץ ליבם של החיילים, לא היה לנו ספק, וגם לא צריך היה להיות.

שני העקרונות האחרים קשורים זה בזה ומחייבים דיון מסוים. כשבוחנים מלחמה, ברור שכדי לנצח יש צורך לחשוב. אבל החשיבה דורשת זמן, ובקרב אין זמן. עלינו לאמן את כל אנשינו, קצינים וחיילים, לחשוב על מכלול הבעיות מראש. רק אם נהיה מוכנים מראש מבחינה מנטלית, נוכל להצליח. לחץ הקרב לא מותיר שום שוליים לטעות. לנו ולאויבינו כלי נשק דומים. אנו לוחמים באותו שטח, באותו מזג-אוויר, ושנינו לוחמים בפחד. רק ביכולתם של מפקדינו נמצא ההבדל. לכן, עלינו לאמן את מפקדינו לחשוב בהיגיון על בעיות קשות, לעשות זאת מהר ותחת לחץ, כך שכבר החלטותיהם הראשונות תהיינה נכונות — ומבעוד זמן.

מפקדינו חייבים לדעת היטב מה יש לעשות במצבים מורכבים. בעיה טמונה בכך שבקרב לא יימצאו המפקדים בכל מקום. מצבים סבוכים עלולים להתפתח במקום בהם לא יהיה המפקד נוכח או לא יוכל להגיע אליו. יש לאמן חיילים כך שיוכלו להשתלט על מצבים מורכבים בתרגולות קבועות, לעשות דבר נכון, עד שיגיע המפקד. כדי שדברים אלו ייעשו בקרב, יש לקבל החלטות ולתת פקודות. שדה קרב מורכב מחייב פקודות מורכבות, וכאלה יכולות בקלות להיות מוטעות. בקרב יכולים קשיים כאלה להיות פאטליים, ומכאן שעלינו לאמן את כל הצוות דרך קבע במצבים מורכבים.

מערכת האימון שלנו נבנתה על עקרונות אלה. מ"מבחינו בדיקת כושר" ו"מדריך-לחייל" של החייל כפרט, ועד לתכנית האימון והפיתוח של הצבא לאימון יחידות, כולם תומכים בתפיסות שהוצגו ב-FM-100-5 "מבצעים". זו, אם כן, ההתפתחות הטקטית שתוארה בסופו של דבר ב-FM-100-5. לדעתי, אחת התוצאות החשובות של התפתחות זו הייתה הוויכוח שבא בעקבותיה. ניתן לבצע שיפורים בכל תפיסת-יסוד מבצעית — וה-FM-100-5 אינו יוצא מן הכלל. כיוון השיפורים האלה יכול להימצא רק בדרך של דיון הוגן והגיוני. אני מקווה שדיאלוג זה יימשך, שכן הוא-הוא אשר לאמיתו של דבר מקיים את הדינאמיות של תפיסת-היסוד.

אבל, בראש ובראשונה יש לראות את תפיסת-היסוד, ככוח המניע מאחורי התפתחותינו בארגון, בציוד ובאימון. רק על-ידי הכרה בתכלית זו יכול צבא ארה"ב להציב חיילים בשדה הקרב במסגרות ארגוניות ובציוד מתאימים כיחידה לוחמת פעילה צוות הקרב המשולב. צוות זה הוא הפתרון בר הקיימא היחידי לשאלה כיצד יש להילחם ולנצח בקרבות הראשונים והאחרונים של המלחמה הבאה.